

MERESCUT HOMENATGE A DOS VETERANS COMPOSITORS DE SARDANES: TOMÀS GIL I JOAQUIM SOMS

Habitualment, els Aplecs de la Sardana es dediquen a persones, entitats o col·lectius que han difós, dedicat composicions o treballat per la sardana i el sardanisme d'un municipi, i l'Escala no n'és una excepció. M'atreveria a dir que el món sardanista, sempre mancat de recursos per desenvolupar totes les idees, iniciatives i activitats, no obstant això és un dels més agraïts, sobretot envers als compositors, puix els reconeixements es fan en vida i la rellevància i glòria, per dir-ho d'alguna manera, es fa palesa i s'evidencia durant la trajectòria vital, a diferència d'altres grans artistes passats, com el pintor Vincent van Gogh, el compositor Wolfgang Amadeus Mozart i tants d'altres.

És per aquest motiu que, enguany, el 36è Aplec de la Sardana de l'Escala és dedicat als dos compositors més veterans de tot Catalunya: els mestres Tomàs Gil i Joaquim Soms, de 96 i 97 anys, respectivament. El sol fet d'haver-se lliurat en cos i ànima durant tants anys a la sardana i al servei del país, Catalunya, ja els valdria el reconeixement, però a més, ambdós compositors estan vinculats a l'Escala per trajectòria, amistat i per haver dedicat alguna peça original a sardanistes o a la població.

Tomàs Gil i Membrado

Nasqué a Horta de Sant Joan (comarca de la Terra Alta, Tarragona) el 20 d'abril de 1915 en el sí d'una família pagesa i treballadora. Tomàs tenia un germà, en Miquel, vuit anys més gran que ell i el fet que estudiés solfeig i cornetí féu que, als vuit anys, en Tomàs ja volgués ser músic com el seu germà. Davant la insistència, el seu germà el dugué davant del mestre Joaquim Antoni Vices, músic major i director de la banda de música del poble, amb el qual féu el solfeig i aprengué el bombardí (també dit tuba tenor); a més, tenia molta facilitat en l'afinació (que encara conserva) i una veu blanca i bonica.

De ben jovenet, alhora que ajudava a casa en les feines de pagès, s'incorporà activament a la vida musical local. Als nou anys, la banda local ja el cridava per cantar les misses, els rosaris i els goigs i, als deu, amb un nou bombardí, ingressà a la banda municipal i, a partir de llavors, formà part d'orquestrades i bandes musicals de la comarca, alhora que aprengué l'ofici i treballà com a sastre. Quan comptava amb 15 anys, concretament amb l'adveniment de la II República espanyola el 14 d'abril de 1931, la